

P a z a r t e s i
M e k t u p l a r ı
E g e S o l e y

Ege Soley Dörter 1983'te İstanbul'da doğdu. İtalyan Lisesi'nin ardından İngiltere Canterbury'deki University of Kent'te Avrupa Politikası, İtalyanca ve İspanyolca bölümlerinden mezun oldu. Üniversite eğitiminin ardından Paris'e gitti ve dört sene boyunca eşzamanlı olarak Pascal Mutel'in çiçek butiğinde çalışıp bir yandan da Ecole des Fleuristes de Paris'te çiçekçilik ve botanik eğitimi aldı.

2011'de İstanbul'a dönüp kendi adını taşıyan çiçek dükkânını açan Soley aynı zamanda 2015-2021 yılları arasında Türk ve kadın tasarımcıların ürünlerinin satıldığı tasarım mağazası Slow Public'i işletti. 2020'de ise özellikle kitap kulübü ve online buluşmalarıyla ön plana çıkan bir kadın platformu olan Mugamag'ı kurdu. Halen bu platformu büyütmek için çalışmaya devam ediyor.

DOĐAN NOVUS TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Başka

Yakın

Sakin

PAZARTESİ MEKTUPLARI

Yazan: Ege Soley

Editör: Handan Akdemir

Yayın hakları: © 2023 Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ekim 2023 / ISBN 978-625-8004-70-0

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yiđit Berker

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Dođan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Pazartesi Mektupları

Ege Soley

İçindekiler

Merhaba, Ege ben	13
Sabah	18
Yeni	20
Çocuklar istesin	23
İyilik güzellik	28
Mavi şişe kapağı	31
Dört yüz trilyonda bir	35
Bahar eriği	39
Kış uykusu	41
Bu hayatla ne yapmalı?	46
Parasetamol'den plaseboya	50
Sarı ışık	54
Vapurda.....	59
Yalnızlık, mı?	62
Olasılıklar diyarında olanlar	65
Müthiş Kuşu	70
Uzağa bak.....	74
Eşikler	78
İçimdeki kadınlar.....	81

Döner aynalar diyarı	86
Kendini yatıştır	90
Huy	94
Bu yollar nasıl yürünür?	96
U dönüşü	100
Hayal mi?	104
Sevmek istemek ve geri kalanlar	108
Çin’de bir mağara	112
Can Abi ya da Külkedisi	116
Zayıfsan güçlüsün	122
Nereden nereye, bilemiyorsun	127
Küçük elektrik kabloları	131
Kullanmadığımız armağanlarımız	135
Keşiflerden sevgilerle	138
Olmayan hayallere cevap	141
Ya olursa, ya olmazsa	146
Miras	149
Dünün hikâyeleri	154
Sevilmek derin mevzu	158
Paralelde olup bitenler	162
Kırk	167
Rollercoaster’lar neden sevilir?	170
Aklımızdaki dantel örtüler	175
Bu sonbahar	179
Akşamüstü	183
Yeni şeylerin yeri	185
Uzakta bir köy, gürültülü bir durak	187

Luka'ya...

*Ŗiirler yazdım, kitaplar okudum
Elime bir bardak aldım, onu yeniden oyduđ
Derinlerde kaldım böyle bir zaman
Kim bulmuŖ ki yerini, kim ne anlamıŖ sanki mutluluktan
Ey yağmur sonraları, loŖ bahçeler, akŖam sefaları
SyleŖin benimle biraz, bir kere gelmiŖ bulundum.¹*

Edip Cansever

1. Edip Cansever, *GelmiŖ Bulundum*-Seęme Ŗiirler, YKY, 2008.

1 Merhaba, Ege ben

Sanırım her şeyden ve tüm hikâyelerden önce bunu anlatmalıyım.

Ortaokul yılları benim için değişik zamanlardı. Belki çoğunluğumuz için öyledir hatta. Ne çocuktum ne genç. Evet artık daha çok karışabiliyordum hayata, sesim de biraz daha yüksek çıkıyordu hatta, fakat hâlâ biraz yarım gibiydim. Hem yeni yeni filizlenen bir cesaretim vardı hem hayatın gerçeklerini gördükçe içimdeki kozaya geri dönmek isteyen bir ürkekliğim. Belli ki kendimden bir insan yaratmam gerekiyordu ki bu yürümesi hayli uzun ve zorlu bir yoldu. Çevremde gördüğüm ve öğrendiğim türlü tavırları, fikirleri ve halleri toplayacak, hepsine şöyle bir bakacak ve üzerime uyanları, kendime yakıştırdıklarımı giyip öyle devam edecektim yoluma.

O zamanlar cep telefonu yok tabii cümlesini kurmayacağım, hayır. Fakat cep telefonumuzun olmayışı, henüz bir saat önce aynı sırada yan yana oturduğumuz ve ertesi sabah yine göreceğimiz arkadaşlarımıza anlatacaklarımızın hiçbir zaman sonu gelmeyeceği gerçeğini değiştirmiyordu. Okuldan eve döndükten birkaç saat sonra mutlaka yakın arkadaşlarımdan birini arardım; genellikle annesi açardı telefonu. Ben de her defasında tanınmama korkusuyla karışık bir heyecanla hep aynı şekilde cevap verirdim, *Alo merhaba, Ege ben*. Bazen hatır sormaya utanır, bazen de neden aradığımı zaten çok belli olduğu için bu her gün yapılan girizgâhı kısa kesmenin daha doğru olacağını düşünürdüm. Üzerime olup olmayacağını sürekli denediğim tavırlardan bir diğeri daha.

Velhasıl kelam, bu kalıp yapıştı kaldı dilime. Neredeyse yirmi beş senedir farklı an ve alanlarda hep aynı cümleyi kuruyorum hâlâ, bazen telefonda, bazen bir tanışma esnasında.

Öyleyse şimdi de tam zamanı.

Tekrar *merhaba, Ege ben!*

Bütün o zorlu yılları düşe kalka yürüdükten sonra, iyi kötü bir yerlere varıp, sırtını da rahatçana bir duvara dayayıp geriye bakarak konuşmak nispeten kolay. Oysa her birimizin büyümekten aldığı da anladığı da çok farklı. Bir sürü okul bitirmek, önce doğru bir evlilik sonra mutlaka bir çocuk yapmak, kâğıt üzerine sıra sıra dizilen başarıların altına ıslak imzalar atmak sahilin belki de en sığ ve rahat, denizin en sakin ve tehlikesiz kısmı. İnsan ne zaman

ki bunları arkasında bırakıp sahilten denize doğru yürümeye kalkışıyor, işte o zaman başka yönler doğru büyümeye başlıyor. Çoğunlukla kendisinin hiç tanışmadığı köşeleriyle tanışıyor hatta, bir de aslında gerçekten istedikleri ve ona zorla sevdirmeye çalışılmış tonla hikâyeye. Bazen mesela dilinin ucuna gelen her şeyi konuşmamayı öğretiyor hayat ona, bazen de hiçbir şeyi içinde tutmama. Suyun içinde yürüdükçe özveriyi, nezaketi, anlayışı ve ağırbaşlılığı tadıyor. Her birinde bir ufak dalga gelip dizlerine, kasıklarına, karnına çarpıyor, insan her biriyle yeniden ürperiyor.

Bazı insan denize girmeye yeltenmiyor bile, bir ömür sığda oyalanıyor. Suyun hafif hafif çarptığı yere rahatça oturup, ellerini de sıcacık kuma koyup, ayakları şıpır şıpır suda öylece yaşayıp gidiyor. Bazısı girmek istiyor içten içe; sonra ya üşüyor ya üşeniyor. Bazen gerisini çıkarıyor, bazen olduğu yerde yıllarca dikiliyor. Ne öğrenirse, durduğu yerde ne kadar büyüyebilirse yanına kâr sayıyor. Yalandan su alıp avuçlarına, omuzlarını, yüzünü ıslatıyor. Öğrenmiş gibi, zorlanmış gibi, sonunda suya alışmış gibi yapıyor.

Kimileriye daha ileri gidiyor. Ya kendi karar veriyor bir cesaret ya hiç beklemediği ters bir dalga onu arkasından itiyor. Bir anda ayakları yerden kesiliveriyor, tüm bedeni suya dalıyor. Her saniye daha derine. O zaman işte, derinlerin çok kayıp bir yerlerinde insan aslını görüyor. Sıcacık kıyılarının, şıpır şıpır sığların, ayağı yere basan güvenli anların göstermediklerini fark ediyor. Büyümek de-

nen şeyin ne geçen yıllarla ne mecburi başarılarla ilgisi olduğunu anlıyor. Belki de büyümek bazen sadece olduğu yerde durarak, dururken içini dinleyerek, dinlerken o sesi gerçekten anlamaya çalışarak oluyor. Büyümek her istediğini söyleyerek değil, daha fazla susarak oluyor. Büyümek insanı daha zengin değil daha çıplak, daha gürültülü değil daha sakin yapıyor. Büyüdükçe insan kendini affediyor, tuzlu su derisini yaktıkça okşanması gereken yaralarını daha çok fark ediyor. Daldıkça kendinde daha çok kayboluyor, gözleri yandıkça daha çok yanıyor. Bir kere o derinlik sarhoşluğunu tatmayagörsün, insan kendine yenilmeyi, zayıflıklarını sevmeyi yüzlerce defa kabul ediyor.

Büyümek dediğin zamanın geçmesiyle kendiliğinden olmuyor, keşke olsa. Acıyla, korkuyla ve belirsizliğe beklentisizce açılmakla oluyor. Ve maalesef büyümek beraberinde çoğunlukla coşkulu bir zevk değil, hep ince bir sızı getiriyor.

Varsın olsun. Kıyıları terk edilmeye, denizler derinlerinde yüzmeye değer.

Onca insan, çoğu zaman, ne çok yaşayıp da hiç büyümeden ölüyor.

Bunları nereden biliyorsun diye sorsalar verecek cevabım yok. Bazen aklımın içinde sular akıyor, ben sanki elim geçirebildiğimi yakalayıp kelimeye çeviriyorum. Sonra gün gelip dara düşüyor, kendi yazdıklarımın kendime derman bulmaya çalışıyorum. Denizin neresinde oldu-

ğumu bile bilmiyorum bazen; bazen çok güçlü görünmeye çalışırken kendimi koşarak kıyıya kaçarken yakalıyorum. Hâlâ söylenmeyi bekleyen ama hep ertelediğim kelimelerim, hâlâ en sakin anımda aniden parlayan kızgınlıklarım, hâlâ yok saydığım ama bir köşeden beni sessizce izleyen korkularım var. Hepsinin farkındayım, hepsini çok iyi tanıyorum.

Olsun, kendimize haksızlık etmeyelim.

Denizler her zaman engin ama zor zamanlarda kaçılacak kıyılar da her zaman orada, her zaman bizim.

2 Sabah

Çeşit çeşit sabahın var.

Uyanmak istemediklerin ve bir an önce doğsun diye beklediklerin.

Gözünü açamadığın, aklını susturamadığın, ayaklarına yetişemediğin ya da kendi sesine bile ilişemediğin.

Bin türlü sabahın var.

Her bir ayrıntısını daha iyi hatırlamayı ya da tamamen unutmayı dilediğin. Güneşin gözbeklerinin ortasına doğduğu ve soğuşun dudaklarını soldurduğu. Sisin ortasında en canlı ışığın bile parlamadığı ya da güneşin ayağının altındaki her bir kum tanesinden yeniden, yeniden yansıdığı.

Renk renk, şekil şekil, tanıdığın insanlar kadar çok sabahlar.

Gözünü ayırmadan okuduğun kitaplar ve duyduğun anda irkildiğin sesler gibi sabahlar.

Ne yapacağını bilmeden evden çıktığın, kendini bir kalabalığın ortasında, bir bankın köşesinde, bir pastane kuyruğunda bulduğun sabahlar.

İnsanlar kadar karışık, bulutlar kadar net, unuttukların kadar çok, kaybettiklerin kadar artık hiç yok sabahlar.

Sevdiğim biri de böyle söylemişti vaktinde; insanı en iyi sadece kendi sabahları anlar.

Pazartesileri oldum olası çok sevdim.

Mutlak bir yenilik hissi. Hiç açılmamış bir kitabın sayfalarının arasında bir yerlere burnunu soktuğunda aldığı o koku gibi.

Bu satırları belki taze bir Pazartesi, belki yorgun bir Çarşamba, belki tembel bir Pazar günü okursun. İsterim ki bu satırlar ne zaman karşına çıkarsa çıksın, sen onları o zaman kendine küçücük bir işaret olarak alasın.

Fotoğraf: Sezen Enderoğlu

İçinin bir yerine bir kelime dokunsun, elinin gitmediğine cesaretin, cesaretinin yetmediğine elin uzansın. İsterim ki kalbin hayatında bir yeni'ye açılsın, sonra da en beklemediğin anda hayatına alışılmış değil de, henüz kendisiyle hiç tanışılmamış heyecanlar yayılsın.

